

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A., „X“**, t.č. Ústav na výkon vazby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, proti žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.9.2011, č.j. 7788/11-1500-505085,**

takto :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.9.2011, č.j. 7788/11-1500-505085, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 31.3.2011, č.j. 39411/11/196961505290, o zastavení řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 18.5.2009, č.j. 56153/09/196961505122, o zastavení řízení o odvolání žalobce proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydané Finančním úřadem v Litoměřicích dne 12.12.2008, č.j. 111479/08/196961505122.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá nikoliv nezákonný, ale především protiústavní postup Finančního úřadu v Litoměřicích jako orgánu státní moci České republiky. Poukázal na skutečnost, že ve svém odvolání, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, doložil zásah do ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces v souvislosti s úkladnou vraždou právního zástupce žalobce ve sporech s ČSSD a Českou

advokátní komorou JUDr. Ernesta Valka. Uvedl, že do řádného objasnění dosud nevyřešené úkladné vraždy svého právního zástupce nemůže považovat Slovenskou ani Českou republiku za země pro něho bezpečné. Dále žalobce podrobně popsal jeho jednání s JUDr. Valkem a aktivity JUDr. Valka před jeho úmrtím.

Zdůraznil, že původně žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal s poukazem žalobce na právo být zastoupen v řízení před každým orgánem státní moci ve vztahu ke skutečnosti, že jeho právní zástupce byl zavražděn.

Dále se žalobce ve vztahu k právu na zastoupení nezávislým advokátem dovolával následujících ústavních principů:

- čl. 4 Ústavy ČR – zaručení ochrany základních práv a svobod soudní mocí každému,
- čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR – závazek České republiky dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva,
- čl. 10 Ústavy ČR – zahrnutí mezinárodních smluv za součást právního řádu České republiky a aplikační přednost těchto smluv před zákonem,
- čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR – povinnost soudu předložit v případě kolize zákona s ústavním pořádkem věc Ústavnímu soudu,
- čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – závazek České republiky zajistit každému, jehož práva a svobody zaručené Úmluvou byly porušeny, účinný právní prostředek nápravy před národním orgánem,
- čl. 267 Smlouvy o fungování EU – pravomoc soudu členského státu požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Smluv, vyvstane-li taková otázka v řízení, a rozhodnutí o této otázce považuje soud za nezbytné k vynesení svého rozsudku,
- čl. 1 Listiny základních práv a svobod – deklarace, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné,
- čl. 36 Listiny základních práv a svobod – zákaz ochrany základních práv a svobod vyloučit z pravomoci soudní moci,
- § 62 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) – odkaz na soudcovský slib, dle kterého je každý soudce vázán závazkem řídit se při výkonu soudcovské funkce právní řádem České republiky, jehož základem je ústavní pořádek,
- § 82 zákona o soudech a soudcích – dle kterého odpovídá soudce za odbornou úroveň výkonu soudcovské funkce.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že je obětí perzekuce ze strany státních orgánů, protože se domáhal své odměny za právní pomoc poskytnutou subjektu, který se podílí na výkonu státní moci (ČSSD).

Žalobce za účelem důkazu pro futuro, že v rámci právního řádu České republiky svoji stavovskou povinnost chránit institut nezávislosti advokacie na státní moci splnil, uplatňuje u soudů v České republice řádně všechny v úvahu připadající právní prostředky právní ochrany. Proto podal i předmětnou žalobu.

Žalobce uvedl, že bezpráví, jehož se dopouštějí státní orgány, je o to nelidštější, že je skrytě prosazováno v individuálních kauzách formálně pozitivistickou aplikací zákonné úpravy způsobem zcela pomíjejícím přirozenoprávní principy ústavního a mezinárodního práva.

Současně se žalobou učinil žalobce návrh soudu na postoupení věci Soudnímu dvoru EU k zodpovězení předběžné otázky:

- zda je slučitelné se závazky členského státu EU na ochranu institutu nezávislosti advokacie na státní moci, aby státní orgány členské země EU vymáhaly majetkové nároky státu na advokátovi, kterému členská země neposkytla proti subjektu podílejícímu se na výkonu státní moci členské země EU řádně ochranu základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie na státní moci, práva na odměnu za poskytnutou pomoc, ale v zájmu dlužnické svévole palmárního dlužníka podílejícímu se na výkonu státní moci z vůle Úřadu vlády podrobila advokáta a osoby z jeho okolí nelidskému zacházení trestním stíháním pro plnění zákonné povinnosti.

V doplnění žaloby ze dne 30.4.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Dle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 73 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Z právní úpravy je zřejmé, že výzvou vydanou ve shodě s citovaným ustanovením správce daně pouze vyzývá daňový subjekt ke splnění povinnosti platit daňový nedoplatek, a to v náhradní lhůtě, neboť daň byla splatná již dříve. Výzva je tak institutem, jímž se smírnou cestou, před zahájením vlastního vymožení daňového nedoplatku, vyzývá daňový subjekt ke splnění povinnosti v náhradní lhůtě. Výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle ustanovení § 73 odst. 1 daňového řádu tedy má již jen povahu pouhého procesního úkonu a při jejím zasílání se vychází z toho, že její adresát již je v pozici daňového dlužníka s přesně stanovenou daňovou povinností. Doručením výzvy se tak adresátova práva či povinnosti nemění a tím méně zakládají. Výzva je pouze prvním úkonem daňové exekuce. Předmětné ustanovení dává daňovému dlužníkovi možnost podat odvolání (tedy možnost využitou i žalobcem v daném případě); takové odvolání však již nemůže měnit samotný daňový nedoplatek, ale například pouze upozornit na nesoulad mezi nezávisle existujícím daňovým nedoplatkem a výší částky, k jejímuž zaplacení je daňový dlužník vyzýván. V rámci odvolání proti uvedené výzvě rovněž nelze již žádným způsobem přezkoumávat pravomocné výměry, kterými byla již dříve dodatečně doměřena daň.

Právě uvedený názor o tom, že výzva je soudně nepřezkoumatelným úkonem ostatně potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 17.6.1999, sp. zn. IV. ÚS 198/99 (sv. 14, usnesení č. 43, str. 367 Sb. ÚS), kde vyložil, že: „*Ze systematického zařazení § 73 zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, lze usuzovat, že výzva k zaplacení nedoplatku daně v náhradní lhůtě má povahu pouhého procesního rozhodnutí, neboť neřeší ani neukládá hmotně právní povinnosti placení daně, nýbrž pouze upomíná o zaplacení daňového nedoplatku.*“ Obdobný názor o tom, že výzva je soudně nepřezkoumatelným úkonem, zaujal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 3.11.2004, č.j. 1 Afs 22/2004-72, publikovaném pod č. 976/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz též www.nssoud.cz).

Protože uvedená výzva neřeší ani neukládá hmotněprávní povinnost placení daně, ale svou podstatou je pouze upomínkou k zaplacení daňového nedoplatku, neukládá se jí daňová povinnost, ale pouze se jí určuje náhradní lhůta, v níž má povinný splnit povinnost již stanovenou a existující, kterou nesplnil v řádné lhůtě; není tato výzva a ani rozhodnutí o odvolání proti této výzvě rozhodnutím o subjektivních právech chráněných právem veřejným, jež by podléhalo soudnímu přezkoumání ve smyslu § 65 s.ř.s.

V daném konkrétním případě však není předmětem přezkumu samotné odvolání proti výzvě dle § 73 daňového řádu, ale rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání žalobce proti výzvě dle § 73 daňového řádu pro neodstranění vad odvolání.

Na tomto místě soud musí konstatovat, že rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání obecně podléhá soudnímu přezkumu, neboť vykazuje znaky správního rozhodnutí zakotvené ve výše citovaném ustanovení § 65 s.ř.s. V daném konkrétním případě však tkví podstatné specifikum věci ve skutečnosti, že samotná výzva k zaplacení nedoplatku daně v náhradní lhůtě, které bylo původním rozhodnutím, jak bylo výše rozvedeno, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. Nezakládá-li žádná nová práva a povinnosti původní rozhodnutí (v daném případě výzva dle § 73 daňového řádu), tím méně je může zakládat rozhodnutí, kterým se rozhoduje pouze o odvolání proti rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení, vztahujícího se k původnímu řízení.

Soud tedy vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že výzva podle § 73 odst. 1 daňového řádu a na něj navazující rozhodnutí odvolacího orgánu nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s.ř.s. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16.12.2010, č.j. 1 Afs 102/2010-48.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů shledává žalobou napadené rozhodnutí rozhodnutím, které není správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., a je tedy dle § 70 písm. a) s.ř.s. ze soudního přezkumu vyloučeno, byl soud nucen konstatovat, že žaloba proti napadenému rozhodnutí původně žalovaného je podle § 68 písm. e) s.ř.s. nepřípustná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. O soudním poplatku nebylo rozhodováno, neboť žalobce byl od soudního poplatku osvobozen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová